

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Flavianus appellavit ad Summum Pontificem, libello contestatorio oblata Legatis ejus. Valentinianus Imp. aut causam de integro judicandam esse à Summo Pontifice, quòd de causa fidei ageretur, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

dus, & latrocinium Ephesinum. Sed cum
 Dioscorus, qui primo loco censetur, sen-
 tentiam promeret qua deponendum esse
 Flavianum pronuntiabat, iste Dioscorus
 recusavit, Græco verbo utens, *Ἐπιτρούξῃ*
αἰ. Legati verò Summi Pontificis huic sen-
 tentiæ intercesserunt, Latino verbo usi,
Contradicitur. Illustrissimus Cardinalis Per-
 ronius adherens antiquæ versionis hujus
 Concilij, existimat his omnino verbis Græ-
 cis significari *Appello à re*. Vnde occasionem
 sumit suspicandi corrupta esse acta isthæc,
 quòd verbis tantum generalibus concepta
 sit hæc appellatio, nec ad Papam fiat diser-
 tis verbis. Verum necessarium non est ad
 hæc extrema deveniri: quia, ut dixi, verba
 Flaviani, desumpta videlicet ex formula ju-
 ris, nihil aliud significant quàm recusari à se
 Dioscorum. Quoniam verò per illas tempe-
 states recusatio fiebat per modum appella-
 tionis, etiam post sententiam definitivam,
 non autem eo modo qui introductus dein
 fuit à Iustiniano, hinc factum ut Flavia-
 nus, Dioscorum recusans, ab eo quidem
 per consequentiam appellaverit, non ta-
 men conceptis verbis. Nam post habitum
 tandem Concilium libellum appellationis
 tradidit Legatis Summi Pontificis, sic ta-
 men ut ad solum Pontificem Romanum
 provocaverit. Necessitate autem coactus
 fuit ita agere, eò quòd reliqui Patriarchæ
 adessent in Concilio, solusque Romanus
 deesset, cujus sententia ob hoc ipsum inte-
 gra erat, tum quòd Legati publicè contra-
 dixissent depositioni Flaviani, tum etiam
 quòd epistola Leonis in causa fidei lecta
 non fuisset in synodo, tamen Legati id fre-
 quenter petiissent, & decretum ter fuisset
 à Dioscoro, qui tamen executionis hujus
 decreti curam omnem abjecit. Hujus dein
 repulsæ pœnas luit, cum ob hanc ipsam
 causam depositus est in Concilio Chalce-
 donensi.

II. Flavianum verò ad Leonem Papam
 provocasse, tradito Legatis libello appella-
 tionis, manifestè probatur ex epistola Im-
 peratoris Valentiniæ ad Theodosium, ex
 qua præterea colliguntur duo capita magni
 momenti, tum quoad auctoritatem Summi
 Pontificis, tum etiam quoad disciplinam
 illius ævi. Iam enim supra observavimus in
 capite sexto hujus libri definitiones fidei
 non potuisse decerni absque sententia Pon-
 tificis Romani. Dioscorus autem in Conci-
 lio Ephesino impedivit ne Leonis epistola
 legeretur, & per consequentiam impedivit
 ne sententia Leonis adversus hæresim Euy-
 tcheris publicaretur. Vnde concludit Va-
 lentinianus non obstare synodum Ephesi-

nam quin necesse sit ut causa deintegro ju-
 dicetur à Summo Pontifice, etiam quoad
 depositionem Flaviani; quòd de causa fi-
 dei ageretur, & quòd Flavianus ad eum
 provocasset juxta solennitatem Concilio-
 rum. Hæc sunt verba Valentiniæ ad
 Theodosium scribentis: *Quam* (id est, fi-
 dem) *nos à nostris majoribus traditam debemus*
*cum omni competenti devotione defendere, & dig-
 nitatem propria venerationis beato Petro Apo-
 stolo intemeratam & in nostris temporibus con-
 servare: quatenus beatissimus Romana civitatis*
*Episcopus, cui principatum sacerdotij super om-
 nes antiquitas contulit, locum habeat & faculta-
 tem de fide & sacerdotibus judicare. Hujus enim*
rei gratia, secundum solennitatem Conciliorum,
*& Constantinopolitanus Episcopus eum per libel-
 los appellavit, propter contentionem que orta est*
de fide.

III. Verum quemadmodum necessitas
 interventionis Summi Pontificis luculenter
 probatur auctoritate hujus epistolæ, sic ex
 iis quæ sequuntur (quem tamen locum lau-
 dare non consueverunt ij qui de contro-
 versis scribunt) manifestè patet necessa-
 rium prorsus fuisse ut quæstio illa fidei à
 Summo Pontifice judicaretur in Concilio
 Oecumenico, adhibitis suffragiis Episco-
 porum ex universo orbe. Ait enim Valenti-
 nianus: *Huic itaque postulanti* (id est, Leoni)
*& conjuranti salutem nostram communem an-
 nuere non negavi, quatenus ad tuam mansuetu-
 dinem petitionem meam ingererem, ut prædictus*
Sacerdos congregatis ex omni orbe etiam reliquis
*Sacerdotibus intra Italiam, omni præjudicio sub-
 moto, à principio omnem causam que vertitur,*
*solicite probatione cognoscens, sententiam fer-
 rat quam fides & ratio vere divinitatis expo-
 stulat.*

IV. Haud aliter sensit ipse Leo, ac Ro-
 mana synodus. Constat quippe eos causam
 fidei, aut Flaviani, quæ cohærebat quæ-
 stioni fidei in Concilio Ephesino pessum-
 data, non alibi judicandam censuisse quam
 in Concilio Oecumenico ex Episcopis
 Orientis & Occidentis conflato, quod ta-
 men intra Italiam convocari à Theodosio
 cupiebant. Quod liquidò patet ex epistola
 Leonis & synodi Romanæ, descripta in
 parte prima Concilij Chalcedonensis. *Cui*
*sacramento, inquit, id est, veræ dignita-
 tis & veræ humanitatis in Christo, quia im-
 piè nunc à paucis imprudentibus obviatur, omnes*
*partium nostrarum Ecclesie, omnes mansuetudi-
 ni vestra cum gemitibus & lacrymis supplicant*
Sacerdotes, ut quia & nostri fideliter reclamant,
*& eisdem libellum appellationis Flaviani Epif-
 copus dedit, generalem synodum jubeat intra*
Italiam celebrari, que omnes offensiones ita aut

L. ult. C. de sen-
 tentiis l. 16. & 18.
 C. de judiciis.

Epist. Valen-
 t. ad Theo-
 d. l. 1.

part. 1. On-
 calced. l. 1.